

Razmišljanje o ljubezni, pravzaprav o tisti ženski ali o
teh večerih včeraj in predvčerajšnjim

Potem pa spet zabavna glasba

Predvečerne ure z vetrom in starimi religijami

Potem pa spet zabavna glasba

Vprašanje prenaseljenosti in bodoča mesta

Potem pa spet zabavna glasba

Osmo predavanje o mentalni higieni in petnajsto o številnih
moralnih deviacijah

Potem pa spet zabavna glasba

Sodobni jezik v življenju in literaturi

Potem pa spet zabavna glasba

Zgodovina mojega naroda in njegova kulturna dediščina

Potem pa spet zabavna glasba in poceni filmi

Mogli bi celo pomisliti da smo zelo veseli

Ivan Slamnig (1930)

NA HITRO
ZBRANA DRUŽBICA

Na hitro zbrana družbica
se žganja je nalezla
in prav tedaj ko smo hoteli nekaj reči
je neki veseljak potegnil staro uro
ki je hladno bistro zarožljala
odigrala svojo prvo melodijo
spet smo hoteli nekaj reči
a isti tip je spet povlekel za verigo
in ura je spet zarožljala
tokrat drugo melodijo
ki nas je spominjala na polko
kot je ona prej na valcer
v želji da bi le kaj rekli smo poslušali
in odprli usta toda on je spet povlekel
neki sicer ljubek menuet
kot so nasploh vsi menueti
a tisti v starih urah še posebej
poslušali smo še dve melodiji
ker ima jih stara ura pet
in ravno smo hoteli nekaj reči
a ura je bila že spet navita
in spet smo čuli stari valcer

pa spet polko
 menuet
 pa še ostali melodiji
 spet

Antun Šoljan (1932)

STARCI Valovi odmetavajo svoja zelena bedra na pečine
 in dolgo tam ležijo kot novorojenčki
 z rožnatim naborkom pene.

Veter se zaplete v smokev in zamahne s krili,
 potem otrese perje in svojo ptičjo nrav
 in spleza dol, da bi pozdravil novo domovino.

Oblaki se nekje ustavijo in zrušijo kot kamenje,
 še enkrat se zazro v sinjino in se nato zgostijo
 v resne, hladne, severnjaške ribiče.

In tako nas je zdaj mnogo.
 Starci, v molk zaviti, žvečijo zamišljeni.

Nekateri od nas na rednem popoldanskem sprehodu
 pridejo na konec drevoreda, v vrsto debel stopijo,
 levo roko dvignejo in že so kostanj.

Nekateri od nas, ko pride čas, zaprejo stanovanje,
 da sosedje zaskrbljeni zjutraj vrata zrušijo in vidijo:
 trop miši se razsuje kot prgišče sivih šiber,

Nekateri od nas pa odložijo plašč, naočnike in grejo,
 a vohljači, ki so jim na sledi, srečajo potem ljudi,
 ki so od tam prišli in pravijo, da niso videli nikogar.

In tako odhajamo, vsi, drug za drugim.
 Starci, v molk zaviti, žvečijo zamišljeni.

Mi hitro smuknemo skoz stenska ogledala,
 za hip izkrivljeni na oblih ploskvah žlic,
 v sklenini očesa zableščimo se, in že nas ni več tu.